

Christina en Esther.

<https://hdl.handle.net/1874/356292>

geel.

(41)

CHRISTINA EN ESTHER.

Een huisvader zat in zijne studeerkamer voor de schrijfstafel, en scheen verdiept te zijn in het lezen van een groot, dik boek; zijn oog rustte op één punt.

Toen werd er een trippelen en meer dan eens een' zachten vingertik aan de deur gehoord; maar, door dat de vader in gedachten verzonken, niet "binnen!" riep, drukte een handje op den klink en deed even open; nu stak er een krulkopje door, zoekende met groote begeerte het oog van den vader, maar deze bemerkte het kind nog al niet: eene groote gedachte scheen zijne ziel geheel ingenomen te hebben. Toen riep de kleine: "Papa! mag ik komen?" Hierop zag de vader om naar de deur en terstond veranderden zijne ernstige trekken; minzaam reikte hij haar de hand toe, en zeide: "kom mijn meisje, kom bij Papa!" Zij viel in zijne

armen, sloeg de hare om zijnen hals en zag met hare levendige blaauwe oogen den vader in 't gezigt. Christientje was een gezegend kind, dat door ouderharten veel aan Gods genade was en werd opgedragen, dat groote liefde tot God en den Heer Jezus openbaarde, benevens meêwarigheid jegens noodlijdenden, met sterke zucht om te helpen, zoodanig dat zij zelfs het liefste kon weggeven. De ouders kweekten deze heilige kiemen aan, met eene wijsheid die van boven is, en hoedden zich wel het werk van Gods goeden Geest op eenigerlei wijze in het minst te storen.

“Papa, hebt gij met lezen gedaan?” vroeg het dochtertje. “Ja kind lief, gij kunt nu wat bij mij blijven.” — “Dat is de Bijbel, het beste boek, niet Papa?” — “Ja Christientje, dat is de heerlijke Bijbel, het woord van God, onder de leiding van Zijnen Heiligen Geest geschreven.” — “Zeg Papa! wat hebt gij nu daar in den Bijbel gelezen?” — “Ik heb gelezen kind, hoe God zijn volk Israël van eeuwigheid heeft bemind en beminnen zal; hoe Hij het thans nog tuchtigt, maar niet verwerpt, en dat Hij, als de tijd vervuld is, dit volk weêr zal aannemen, diens zonden vergeven, Zijnen Geest over hetzelfde uitstorten en het in 't beloofde land brengen.”

Christien, die met het volk van Israël uit het Oude Testament al goed bekend was, luisterde aandachtig naar haren vader en zeide eindelijk: "Papa, gaat Esther meê naar het beloofde land?" — Esther was namelijk de eenige dochter van een' rijken Jood, die dicht bij Christientje's woning een deftig huis bewoonde, met zeer fraaijen aanleg, even buiten de poort. Christien had dikwijls in 't voorbijgaan met vader en moeder door het ijzeren hek gekeken, en zich verlustigd in de uitheemsche planten en fijne bloemen, die daár bloeiden, en in het fonteyntje dat zijn straal in glanzige droppels nederstortte. Meermalen had zij Esther wandelende gezien door het lover, of haar gevoelvollen zang gehoord. Eens zelfs dat het lieve kind voor het hek stond en van al de heerlijke bloemen het oog niet kon afwenden, kwam Esther daar in, stak met een vriendelijk woordje, de kleine Christina een' schoonen ruiker toe. Toen zag zij voor 't eerst goed en van nabij het ernstige en toch zoo innemende aangezicht van Esther, en Christientje kon Esther niet meer vergeten.

Of Esther ook naar het beloofde land zou vertrekken, wilde dan de kleine meid weten en zij reikhalsde naar vaders antwoord: "Ja kind,

als zoodanige groote dag mogt komen en zij nog leven, dan gaat zij ook mede!" Er kwam een glans van vergenoeging op Christientje's gelaat, "Is 't niet Papa," ging zij voort, "dan zal Esther niet meer somber er uitzien en geen klaaglied meer zingen?" De vader antwoordde glimlachend: "Dan zingt zij met de andere verlostten van haar volk, vreugdepsalmen en looft met ons den Heiland der wereld." Christina's hart lachte, zij klapte in de handjes en riep: "Dan zingt Esther met mij:" Als een herder wil hij trouw, 't schaap in een woestijn aan 't dwalen, waar 't zich zelf verliezen zou, van den doolweg wederhalen." Zij begon dit te zingen en sprong zoo van vader af, want het hartje was te vol om bedaard te blijven. Zij was al aan de deur toen zij nog omkeerde, want haar kwam te binnen, waar zij eigenlijk om was gekomen," Papa "zei ze" moederlief heeft gezegd: "de tafel is gedekt en alles gereed." En inderdaad, de moeder kwam al naar boven om te zien waar haar man bleef.

Weldra zaten vader en moeder met het kind aan tafel. Het gebed was gedaan, de soep gebruikt, maar toen bleef Christientje stil voor zich zien en scheen verlegen, "Christien eet gij niet?" vroeg de moeder, "Nee lieve mama." —

"Hebt gij geen eetlust?" ja wel mamaatje, maar 'k wil liever niet eten." Zij kreeg een kleur en zag naar den grond. De ouders wenkten elkan- der en lieten de kleine begaan, die verder geen eten aanraakte. Maar de korte maaltijd was niet afgelopen, of de moeder bragt een schaal- tje appelen; de vader nam een bellefleur- tje en wierp het in Christientje's schoot. Zij pakte hem gretig, bedankte en at hem vrolijk op. Toen nam zij haar lager stoeltje, ging tus- schen vader en moeder in zitten, lei haar hoofdje op vader's knie, haar hand op de moeder en zeide zachtjes: "Papa, mama!" "wat wilt gij Christientje?" vroeg minzaam de vader. De kleine meid be- dekte het ééne oog, en zag met het andere schalkachtig op naar den vader en fluisterde: "Lieve papa, als 't u belieft, geef mij geld in plaats van mijn middageten." — Hebt gij geld noodig, mijn dochtertje? — Ja papa, een heele boel; belieft mama wat geld, in plaats van het middageten." — Toen trok de vader zijn beurs uit en telde vier nieuwe dubbeltjes in 't handje. Christien sprong op van blijdschap, kuste de hand van vader en moeder en huppelde toen vrolijk naar buiten. — "Wat of onze Christien wel in 't zin heeft?" vroeg de moeder, toen de kleine weg was. — Ik vermoed iets, vrouw lief,

doch laat ons maar voor ons lieve kind blijven bidden en zien hoe het verder met haar gaat. Het ging aldus verder.

Christina weigerde den volgenden middag weder iets meer dan soep te gebruiken, kreeg van haren vader weêr vier dubbeltjes, en de moeder gaf een beursje om het geld in te doen. Zoo ging het nog een en andermaal. Toen kwam er eens weer getrippel voor de deur van vaders studeerkamer, de vingertjes klopten, en spoedig zat de kleine op vaders knie, sloeg haren arm om vaders hals en toonde met de andere hand een lederen beursje, zag de vader aan als of zij iets wilde zeggen, maar 't kwam er niet uit. "Wat wil Christientje met dat beursje?" vroeg de vader op liefderijken toon, "papa, als u belieft, papalief, geef er mij een Bijbel voor." — Maar mijn dochttertje gij leest nog eenigzins gebrekkig, wat wilt gij nu al met een eigen Bijbel doen?" — Ik wou hem aan Esther geven papa!" — Toen zwol er een traan in 't vader oog, hij kustte zijn kind op het voorhoofd en zweeg, maar zijn hart zweeg niet: ouderzegen en oudergebed vermag veel en dringt door tot het hart des hemelschen Vaders. De man haalde een' Bijbel en langde dien aan zijn edel kind, dat uitgelaten van blijdschap

was. "Dank, dank u, lieve beste papa," riep zij en legde haar beursje op de schrijftafel, liep haastig den trap af naar moeder in de keuken en jubelde: Mama, mama! den heiligen Bijbel voor Esther." — De moeder had wel gemerkt dat hare Christina zoo iets van zins was, schoon zij van het gesprek met den vader niets wist.

Heden at Christien weder met hare ouders aan tafel van alles wat er opstond, en men had haar slechts te zien, om te weten wat gelukkige dag zij had. Christien hield haren Bijbel gestadig in het oog en nam dien, na het eten, in beide armen, ging er den hof meê door en verdween in den stal. De dienstmeid, die daar in een afgeschoten kamertje iets te doen had, zag door de reet dat Christientje een boek kuste en hoorde haar zeggen: "Heere, zegen Esther!" meer verstond zij niet. "God zegen het vrome kind," zeide de meid bij zich zelve en zag met een bewogen hart de kleine na, zoo als zij den weg op liep. "Waar of ze wel naar toe mag gaan?" Het kind ging naar het ijzeren traliehek en stond daar lang naar de bloemen te kijken. Esther was nergens te zien, maar Christien twijfelde niet of Esther zou komen, waar zij om gebeden had. Eindelijk verscheen ook Esther uit een zijlaantje, dat dicht bij het traliewerk uitkwam. Zij had

een ruiker van rozenknoppen die op het opengaan stonden, en haar oog viel al aanstonds op het krullebolletje, dat vrolijk door de tralies keek. "Esther!" riep de kleine met eenvoudige vrijmoedigheid, "kom, ik heb wat voor u!" De jufvrouw trad naar het hek, onderwijl haar zwaarmoedig gelaat ophelderde bij de aanschouwing van het aanminnige kind. Christien stak nu met beide handen het Bijbelboek door 't hek en zeide: "Esther, ik breng u het heilige Boek; daar staat in dat gij naar het beloofde Land moogt, en dat Jezus Christus u heel liefheeft." De jonkvrouw stond er versteld van en op eens betrok weêr haar gelaat: trouwens, zij had den Naam gehoord van wien haar vader nooit dan met verachting sprak. Besluiteloos staarde zij op het engelachtige kind, dat de innigheid van een schaapje des Heeren uit de oogen straalde en dat met smeekend stemmetje sprak: "Esther, neem dit heilige Boek aan; Jezus heeft u lief." Toen vloog er een schichtig licht door het zwarte oog van Esther, zij zag om, en niemand ergens bemerkende, nam zij schielijk den Bijbel aan, drukte het kind de hand en verdween ras in een kronkellaantje. Ook de kleine ging weg. Haar hartje klopte sterk, haar oog en oor hingen als 't ware nog aan Esther's beminnelijk gestalte en

liefelijke stem. Met langzamen tred ging onze Christina naar huis; als door eene geheime kracht voelde zij zich gestadig naar Esther getrokken. Zij was vervuld van die heilige liefde, welke ons uit sommige begenadigde kinderzielen zoo helder te gemoet komt. Christina vergat in geen van hare gebeden Esther en hare natie. Soms ging Christina aan de voeten van haren vader zitten en verzocht dan dat hij haar nog wat van het volk Israëls wilde vertellen. En de vader begon dan veel van Abraham te verhalen, hoe God hem eerst in zijn genadeverbond heeft opgenomen en van de heidenen afgezonderd; dat Hij hem, na lang wachtens, eenen zoon heeft gegeven en zich alzoo een volk toebereidde, hetwelk Hij wonderbaar en heerlijk geleide en zijn eigendom en zijn uitverkoren volk noemde. De man verhaalde van Jozef en diens broeders: hoe God dit geslacht eerst naar Egypte voerde, hen daarna vermenigvuldigde en zegende, en eindelijk, door groote wonderen en teekenen, uit Egypte door de woestijn in het beloofde Land leidde en zelfs in wolk- en vuurkolom, en als de ware Krijgsman en Koning voor hen henen toog. Voorts sprak hij van den berg Sinaï, waar Israël de wet ontving, opdat het alleen aan God zich zou verbinden en van

andere volken afgezonderd blijven; hoe God zich in alles als Israëls Koning en Vader bewees enz. "Papa," zeide eens de kleine, "toen heeft Israël vast wel zijnen God en Heer bemind en gehoorzaamd?" De vader antwoordde: "Ach, Christien! het volk heeft Hem dikwerf bedroefd door vreemde goden aan te hangen, hoewel God hen gedurig liet vermanen en waarschuwen door zijne heilige profeten, die ook de komst des Verlossers verkondigden. Eindelijk kwam de Heer Jezus zelf, maar zij geloofden niet aan Hem en klonken Hem aan het kruis. Sedert (zoo eindigde dan wel de vader zijne rede), van dien tijd af ligt Israël onder den straffenden arm van God, is het verstrooid in alle landen, is vroeger gemarteld geworden en geslagen, zoo als ze eens den Heer, hun' Messias gemarteld hebben; maar desnietteenstaande heeft de genadige God een genadejaar voor hen weggelegd. Israël wordt gezegd te zullen ingaan in zijne rust; te zullen wederkeeren in het land der belofte; het zal den H. Geest ontvangen; het zal dien aanschouwen wien de vaderen doorstoken hebben; het zal over Hem rouwklagen, gelijk men rouwklaagt over een' eenigen zoon. Zach. xii: 10. Het zal weenende en biddende zijne knieën buigen voor Jezus Christus en

zal Gods uitverkoren en bemind volk blijven."

Sprak de vader hiervan, dan was Christina gelukkig en kon hare blijdschap moeilijk inhouden. Zij bad dan wel eens: "Heere Jezus, kom spoedig en haal uw volk binnen!" De liefde tot Israël was in dit kind ongemeen sterk en zij wist die ook in hare kleine vriendinnen op te wekken.

Langen tijd verliep er, dat onze Christien hare Esther niet weêr zag, maar het verlangen naar haar was nog toenemende. Het kind stond dikwerf aan het ijzeren hek naar alle zijden te turen, of zij nergens die lieve gedaante ontdekte, maar vergeefs. De rozen waren reeds verwelkt, reeds kwamen de herfstbloemen te voorschijn, reeds werd de wijnrank geel, de kersenboom rood, terwijl sommige boomen met vruchten beladen waren, en nog had zij Esther niet wedergezien. Christina werd bezorgd en bad te vuriger: "O Heer! zegen Esther en zegen aan haar het heilige Boek!" Soms kwam het denkbeeld in haar op, om regtstreeks naar Esthers huis te gaan en haar te bezoeken, doch een zekere schroom hield haar terug. Eindelijk dacht zij dat Esther ziek moest zijn en zulks dreef haar nog meer tot het gebed: "Heer! laat mij Esther wederzien." — En ziet, op zekeren dag, dat Christien nog weêr reikhalzend door de

tralies stond te gluren, daar kwam iemand uit het prieel en naderde. Christina herkende hare geliefde Esther en was opgetogen van blijdschap. “Maar wat is Esther veranderd! haar gang is zoo mat, haar leest zoo slank, heur haar zoo achteloos; — is het Esther of is ze 't niet?” — Eindelijk was zij dicht bij, ontdekte Christientje en werd zichtbaar aangedaan. “Zijt gij het, beste kind?” zeide zij met eene teedere stem en vatte met beide handen het handje van het kind. En Christien zag haar met blijden glimlach in de groote zwarte oogen, barstte toen in tranen los en hield Esther's handen zoo stijf mogelijk vast. “Waarom weent gij, mijn allerliefste kind, zijt gij van Esther geschrikt?” — Christientje vroeg na een poos zwijgens: “Esther zijt gij ziek?” — “Ja, kindlief, ik was zwaar ziek en ben nog ziekelijk, maar mijne ziel is welvarende. Hartelijk bedank ik u voor het heilige Boek en kan u nimmer genoeg dankbaar zijn, het was mijn redder.” Hierbij kwam een glans van hooge blijdschap op Christientjes aangezigt. “Esther,” zeide deze dadelijk, “hebt gij nu ook mijnen Heer Jezus lief en weet gij dat Hij u en uw volk wilt t'huis brengen?” — “Ja, God zij gedankt! ik heb Hem lief en weet dat Hij ons zal overvoeren in het beloofde Land,

en ik denk dat Hij er mij al spoedig zal overvoeren; ja spoedig!" —

Zij had deze woorden met bijzondere aandacht gesproken en het was als of er een' oogenblik een straal van hemelsche zegevreugde over haar aangezicht ging. "Christina," vervolgde zij, "ginds in het digte priëeltje onder de bank, daar ligt in een kastje het Boek geborgen, in den grond, het Boek dat mij verlicht en getroost heeft, dat mij heeft bekend gemaakt met Jezus Christus die onzen vrede is, Hij beloone het u! Het was mijne grootste smart in mijne ziekte, dat ik er niet in kon lezen; niemand in huis mag het zien; maar eenige dingen heb ik in mijn hart bewaard en overlegd en die hebben mij dagelijks verkwikt. God zegene u verder, dierbaar kind," zeide zij schielijk, — want zij zag van verre haren vader komen, — drukte het kind met innige hartelijkheid de hand en fluisterde: "Bid voor Esther!" De kleine ging naar huis met een overstelpt hart; o hoeveel had zij mogen zien en hooren! — Esther keerde aan den arm van haren grijzen vader in het woonhuis terug. Met bezorgdheid zag de oude man haar bleek en lijdend gelaat, hare bevende banden, haren zwakken gang. Ook gingen hare teedere stemming, haar bij uitnemendheid mild

en goedaardig geworden wezen en de aandoenlijke blikken, die zij tusschenbeide op haren vader sloeg, hem nu door de ziel. Heden trof hem de vreeselijke gedachte: "Zoo God eens Esther van mij afnam, mijn eenig en mij zoo dierbaar kind... mijne Esther... o dat ware te hard! — Moet ik zijn als een die van zijne kinderen geheel beroofd is?" — Esther was van zeven kinderen en eene trouwe gade de eenige die hem was overgebleven. Esther was de troost en vreugd van zijn hart in den ouderdom, want zij was met de teederste kinderliefde aan haren vader verknocht; zij verstond zijne kleine wenschen en wenken; vader en dochter waren één hart en ééne ziel. Maar nadat Esther met den Bijbel was bekend geworden en er in hare ziel warme liefde tot Jezus was ontstaan, was de overeenstemming wat gestoord; want zij gevoelde een' nauwe hechting aan haren vader, en toch was de Heere haar te magtig geworden. Zwaar leed de dochter onder dat gevoel, terwijl het haren vader minder merkbaar werd, daar zij nu vele weken ziek lag. Doch weldra zou zij verlost worden uit het land van tranen en lijden. Zij leed veel door pijn, maar nog meer door inwendigen strijd; maar de trouwe Heiland, die zich haar ten eigendom had gekozen, leidde haar

met sterke hand door alle twijfelingen, donkerheid en gewetenslagen henen, en deed haar vrede vinden in zijn schuld-verzoenend lijden en sterven.

Het was op een' aangenamen herfstavond, dat Esther liet vragen, of haar vader bij haar wilde komen. Haar einde naderde; het gezin was in diepe droefheid. Met gebogen hoofd en rood geschreide oogen trad de grijsaard in de ziekekamer van zijne dochter. 's Mans rijzige gestalte was als incengebogen onder den last des jammers; zijn donker vader oog hing hartstogtelijk aan Esther. Deze lag daar rustig; een weemoedige lach zweefde om haren mond en de vrede Gods lag op haar gelaat. Zij nam des vaders hand, bragt die aan hare lippen en zeide: "Mijn lieve vader, ik heb zeker nog maar weinige oogenblikken te leven; haast, haast mag ik naar Huis. Vader, ik bedank u voor uwe trouwe liefde, die mijn geluk uitmaakte..... vergeef het uwe Esther als zij u bedroefd heeft." Hare stem weigerde hier, zij weende aan den hals van haren snikkenden vader. Eindelijk rigtte zij zich op met inspanning harer laatste krachten, vatte des vaders beide handen en sprak, terwijl zij een diepen blik in zijne oogen sloeg: "Mijn vader! ik heb nog één verzoek; hebt gij uw kind lief, voldoe dan aan mijn verzoek."

“Wat kan ik u doen, mijn kind; o ik zal alles volbrengen!” Esther's hart klopte sterk; een oogenblik zweeg zij, toen zeide zij met vaste stem: “Mijn vader, ik bid u, spreek nimmermeer een woord ten nadeele van Jezus van Nazareth. Hij heeft mij vrede geschonken in leven en in sterven. — Heere Jezus,” vervolgde zij met gevouwen handen en het oog naar boven, “zegen mijnen vader en zorg toch dat ik hem wederzie voor den Troon. Ontferm u mijner, Heere Jezus! Amen.” Esther viel in onmagt en ontwaakte hier niet meer. Haar geest was naar het hemelsch Kanaän, Hem lovende wien hare vaderen eens aan het kruis hingen. De gevangene Sions was verlost; de Heer had groote dingen aan haar gedaan. Thans voor Gods Troon, verbeidt zij met ons den grooten dag, dat Israël tot zijne ruste zal ingaan, en zij bidt met de strijdende en zegevierende gemeente: kom, kom, Heere Jezus! — Wij troosten elkander met het Woord der belofte: “Kan ook een vrouw haar kind vergeten? — en zoo zij het vergat, ik zal u niet vergeten.”

Maar hoe was het met Esther's vader gesteld? — Lang hield hij zijne armen krampachtig om het ontzielde ligchaam van zijn kind; een dubbeld

zwaard ging door zijne ziel. Zijne kracht was gebroken, zijn levenslust vergaan; nog lang was hij nadenkend en naar ziel en ligchaam krank. Maar Hij wien Esther in haar sterfuur had aangeroepen, was met hem. Ofschoon hij Hem niet kende, Hij trooste en bewerkte den treurenden vader, en voerde hem veilig op den smallen weg. Te weten: op zekeren dag dat de grijsaard in Esther's prieeltje de bank wilde verzetten, vond hij haren Bijbel, met haar' naam er in. De strijdigste gewaarwordingen kampten in zijn binnenste; met afkeer deed hij het boek weg; maar dan nam hij het weêr op, sloeg er vlugtig een oog in, en wierp het weêr neder. Eindelijk echter begon hij er in te lezen, daarna te onderzoeken en ten laatste betoonde zich het Woord van God als een hamer die rotsen te morselen slaat. Na langen strijd werd hij overwonnen. De oude Israëliet vond vergeving en vrede onder het kruis van Hem, die gekomen was om zalig te maken, dat verloren is. Zijn gewond en verslagen hart werd door 's Heilands trouwe hand geheeld en zijn geweten werd verlicht en geheiligd door diens bloed en geest. Dagen lang zat hij voor Esther's Bijbel en als hem Gods raad steeds helderder werd, kon hij zijne dankbare blijdschap niet meer voor zich

zelve alleen houden. Hij trad over naar de pastory bij Christina's ouders, en bekende hun met vreugdetranen wat de Heer aan Hem gedaan had. En nu vernemende dat het Christina was, die aan zijne nu verheerlijkte dochter den Bijbel had gegeven, drukte hij het meisje herhaalde reizen innig aan zijn hart en bedankte haar voor zoodanig liefdebetoon.

Sedert zat de kleine menigmalen aan 's grijsaards voeten; want vaak, wanneer hij heimwee naar Esther gevoelde, bezocht hij Christina, en deze verheugde hem weder door hare kindelijke liefde en godsvrucht. Zij nam dan wel eens den Bijbel en las hem een goed woord voor, of sprak van Jezus, den goeden, trouwen Herder; dan werd hij dankbaar en vrolijk gestemd, en het behaagde God, zich ook hier uit den kindermund lof te bereiden.

Laat dan Gods lof ten hemel rijzen;

Laat al wat adem heeft hem prijzen!
